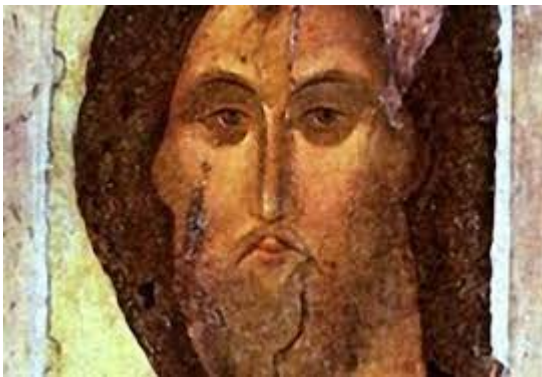

Στις θλίψεις νὰ ἐμπιστευόμαστε στὴ σοφία καὶ στὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ (Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σϋρος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Οὔτε οἱ δαίμονες, οὔτε τὰ θηρία ποὺ βλάπτουν τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε οἱ κακοὶ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ ἐκπληρώσουν τὸ θέλημά τους, ὥστε νὰ ἀφανίσουν καὶ νὰ καταστρέψουν τοὺς ἄλλους, ἂν δὲν τὸ ἐπιτρέψει ὁ Θεός, ποὺ κυβερνᾷ τὸν κόσμο, καὶ ἂν δὲν ορίσει μέχρι πὼς σημεῖο μποροῦν νὰ βλάψουν. Γιατί ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐνεργοῦν μὲ ἀπεριόριστη ἐλευθερία· γιατί ἂν γινόταν αὐτό, δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἐπιβιώσει κανένα ζωντανὸ πλάσμα. Ὁ Κύριος δὲν ἀφήνει τὰ κτίσματά του νὰ τὰ πλησιάσει ἢ δύναμη τῶν δαιμόνων καὶ τῶν κακῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τὰ βλάψουν κατὰ τὸ θέλημά τους. Γιὰ τοῦτο, νὰ λὲς πάντα στὴν ψυχὴ σου: Ἔχω φύλακα τὸ Θεὸ ποὺ μὲ φυλάει, καὶ κανένα φθοροποιὸ κτίσμα δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιασθεῖ μπροστά μου, παρὰ μόνο ἂν ἔχει τὴν ἄδεια τοῦ Θεοῦ. Πίστεψε, ἀκόμη, πὼς δὲν τολμοῦν οὔτε νὰ φανοῦν στὰ μάτια σου, οὔτε νὰ σὲ κάνουν νὰ ἀκούσεις μὲ τ' αὐτιά σου τὶς ἀπειλές τους. Γιατί, ἂν εἶχαν ἄδεια ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ἐνεργοῦν ἀπεριόριστα τὸ κακό, δὲ θὰ χρειάζονταν τὰ λόγια τους γιὰ νὰ σὲ φοβίσουν, ἀλλὰ θὰ ἐκπλήρωναν κατ' εὐθείαν τὸ ἔργο τους σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά τους.

Καὶ πάλι νὰ λὲς στὸν ἑαυτό σου: ἔὰν εἶναι θέλημα τοῦ Κυρίου μου νὰ ἐξουσιάσουν

τὸ πλάσμα του οἱ πονηροὶ δαίμονες καὶ ἄνθρωποι, κι αὐτὸ τὸ δέχομαι μὲ χαρά, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲ θέλει νὰ καταργήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου του. Καὶ ἔτσι στοὺς πειρασμούς σου θὰ γεμίσεις ἀπὸ χαρά, γνωρίζοντας μὲ βεβαιότητα, ὅτι σὲ κυβερνᾷ καὶ σὲ κατευθύνει μέσα στοὺς πειρασμούς τὸ νεῦμα τοῦ Κυρίου. Λοιπόν, στηρίξε τὴν καρδιά σου ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο, καὶ μὴ φοβηθεῖς οὔτε ἀπὸ φόβο νυχτερινό, οὔτε ἀπὸ βέλος ποὺ ἐκτοξεύεται τὴν ἡμέρα· γιατί λέει ἡ Γραφή, πὼς ἡ πίστη τοῦ δικαίου στὸ Θεὸ ἐξημερώνει τὰ ἄγρια θηρία καὶ τὰ κάνει σὰν τὰ πρόβατα. (12).

Νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὶς θλίψεις καὶ νὰ τὶς ὑπομένουμε μὲ χαρά, γιατί μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός.

Ὁ Θεὸς πολλὰς φορές παραχωρεῖ νὰ δοκιμαστοῦν οἱ ἐνάρετοι ἀσκητές μὲ τὴν ἔλλειψη τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ ἀφήνει, ὅπου καὶ νὰ βρίσκονται, νὰ ξεσηκωθοῦν πειρασμοὶ ἐναντίον τους, καὶ (οἱ πειρασμοί) τοὺς πληγώνουν μὲ σωματικὲς ἀρρώστιες, ὅπως τὸν Ἴώβ, καὶ τοὺς βάζουν στὴ φτώχεια καὶ στὸν κίνδυνο τοῦ ἀφανισμοῦ ἀπὸ ἀνθρώπους ἀποστάτες, καὶ τοὺς κάνουν νὰ ὑποφέρουν χάνοντας αὐτὰ ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει. Μόνο στὶς ψυχές τους δὲν πλησιάζει καμιά βλάβη. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν, ὅταν βαδίζουμε στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ μᾶς συναντήσουν δυσάρεστα πράγματα καὶ καταστάσεις, καὶ τὸ σῶμα μας νὰ μὴν ταλαιπωρεῖται μὲ ἀρρώστιες καὶ κόπους, καὶ νὰ μένει ἀνενόχλητο, ἂν βέβαια ἀγαπήσουμε τὴ ζωὴ τῆς ἀρετῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ περνᾷ τὴ ζωὴ του κατὰ τὸ ἁμαρτωλό του θέλημα, ποὺ κυριεύεται ἀπὸ φθόνο ἢ καταγίνεται μὲ τὸν ἀφανισμό τῆς ψυχῆς του ἢ μὲ κάτι ἄλλο ποὺ τὸν βλάπτει, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καταδικάζεται ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐὰν, ὅμως, ἐνῶ βαδίζει στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ ζεῖ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους ποὺ κάνουν τὸν ἴδιο ἀγώνα, συναντήσει κάτι δυσάρεστο καὶ λυπηρό, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ξεστρατίσει ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς· ἀπεναντίας, πρέπει νὰ δεχθεῖ τὸ πράγμα μὲ χαρὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐξετάζει μὲ μεμψιμοιρία καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ ποὺ τοῦ ἔστειλε αὐτὴ τὴ χάρη. Νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἀκόμη, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ πέσει σὲ δοκιμασία γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ νὰ γίνῃ συμμέτοχος τῶν παθημάτων τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἄλλων Ἁγίων, ποὺ ὑπέμειναν τὶς θλίψεις χωρὶς νὰ ξεστρατίσουν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ εἴτε ἔρθουν οἱ πειρασμοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἴτε ἀπὸ τοὺς δαίμονες εἴτε ἀπὸ τὸ σῶμα του. Διότι, χωρὶς τὴν ἄδεια καὶ τὴν παραχώρηση τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν βρεῖ ὁ πειρασμός, ποὺ θὰ γίνῃ γι' αὐτὸν ἀφορμὴ τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς.

Δεν εἶναι δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ ἐνεργήσῃ διαφορετικὰ, γιὰ νὰ εὐεργετήσῃ αὐτὸν ποὺ θέλει νὰ εἶναι κοντὰ του, παρά νὰ ἐπιστρέφῃ νὰ δοκιμαστεῖ γιὰ τὴν ἀφοσίωσή του

στην ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου. Κι αὐτό, ἐπειδὴ ἀπὸ μόνος του ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀξιὸς τῆς μεγαλοσύνης τῆς ἀρετῆς καί, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὶς θεῖες εὐεργεσίαι, δὲν μπορεῖ νὰ μπεῖ σὲ θλίψεις ἀπὸ μόνος του καί, ἀκόμη, νὰ χαρεῖ γι' αὐτές, χωρὶς νὰ ἔχει τὸ χάρισμα τῆς ὑπομονῆς ἀπὸ τὸ Χριστό. Αὐτὸ τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος. Διότι, τόσο μεγάλο εἶναι αὐτὸ τὸ πράγμα, δηλαδὴ νὰ ἐτοιμάζεται κάποιος νὰ ὑποστῇ θλίψεις, γιὰτὶ ἐλπίζει στὸ Θεό, ὥστε φανερὰ τὸ ὀνομάζει χάρισμα· διότι λέγει: «σέ σᾶς δόθηκε τὸ χάρισμα, ὅχι μόνον νὰ πιστεύετε στὸ Χριστό, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποφέρετε γι' αὐτόν» (Φιλιπ. 1, 29). Καί, ὅπως ὁ ἅγιος ἀπόστολος Πέτρος ἔγραψε στὴν ἐπιστολή του, «ὅταν ὑποφέρετε γιὰ τὴ δικαιοσύνη, εἶστε μακάριοι, διότι ἔχετε γίνῃ κοινωνοὶ τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ» (1Π. 3,14). Λοιπὸν, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χαίρεσαι, ὅταν ὅλα πᾶνε καλά, ἐνῶ στὶς θλίψεις καὶ στὶς στενοχώριαι νὰ κατσουφιάζεις καὶ νὰ σκέφτεσαι (γιὰ τὶς θλίψεις), ὅτι εἶναι ξέναι πρὸς τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Διότι, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ τὸν βαδίζουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ σταυρὸ καὶ τὸ θάνατο.

Πηγή: agiazoni.gr